

Marija Magdalena ozdravi

185. Gospod ozdravi obsedeno dekle, Marijo Magdaleno

1 Kmalu nato, čez približno četrto ure, pa se je primerilo, da so vodnico Rimljanov, ki je bila sicer svobodno dekle za nemoralne moške, zaradi obilo zaužitega vina, napadli silni krči in je prav bedno kričala, obraz se ji je spačil in mišice so se grozotno krivile.

2 Rimljani so se tega silno prestrašili, saj so tak pojav imeli za izredno malum omen (slabo znamenje). Rekli so: Gorje nam, bogovi so se razsrdili na nas, ker smo šli iskat tujega boga! Kaj naj zdaj storimo?«

3 Lazar je rekel: »Sploh nič, le tu ostanite! To osebo že precej časa poznam; ta bolezen jo muči že več let, in to se ji je zgodilo že večkrat, posebno tedaj, kadar je spila malo preveč vina. Mi Judje imenujemo to obsedenost od enega ali tudi več hudih duhov. V prejšnjih časih, ko je bilo med Judi še veliko pobožnih mož, je lahko takšne hude duhove izgnala iz človeka že molitev enega pobožnega; toda v tem času kaj takega skorajda ni več. Seveda bi lahko naš veliki Mož kaj takega naredil v trenutku, če bi hotel!

4 Vidite, to pomeni ta pojav in nič drugega! Kako bi se mogli vaši bogovi razsrditi nad vami, saj vendar ne morejo obstajati nikjer drugje kot le v domišljiji ljudi, ki nič ne vedo o edinem pravem Bogu, ker niso nikoli nič slišali o Njem? Zakaj ne? To je skrito v večnem modrostnem načrtu Tistega, ki je ustvaril ljudi.«

5 To je Rimljane pomirilo in spet so lahko pogledali vodnico, ki je bila v bednem stanju, in v sebi prebudili nekoliko sočutja.

6 Prvi Rimljan pa je stopil k naši mizi, kjer smo mirno sedeli, izbral prav Mene in rekel: »Toda ljubi prijatelj, mar ni med varni nikogar, ki bi lahko kakor koli pomagal temu nesrečnemu dekletu? Resnično, tu sedite neprizadeto, medtem ko se ta reva bojuje s smrtjo! Jaz bi ji prav rad pomagal, če bi poznal kakšno sredstvo proti tej bolezni; toda mi, Rimljani, smo še posebno pri zdravljenju takšnih bolezni nadvse nevešči.«

7 Jaz sem rekel: »Obrnil si se Name, ne da bi bil vedel, kdo sem; toda tvoje polovično zaupanje, da bi kdo pri naši mizi lahko pomagal obsedenki, te je pripeljalo k Meni. In Jaz ti povem, da te je tvoj duh že napotil na pravega moža, ki ji bo pomagal k njenemu telesnemu blagru in blagru njene duše. Le dobro glejte, s kakšnimi sredstvi bom za vedno pomagal temu dekletu!«

8 Nato sem vstal s Svojega stola, šel k dekletu, ki je že otrplo ležalo tam, iztegnil Svoje roke nad njo in zagrozil sedmerim hudim duhovom v njej.

9 Duhovi pa so glasno kričali iz njenega trebuha: »O Jezus, Ti sin Davidov, pusti nas vsaj še malo v tem našem domovanju!«

10 Jaz pa sem jim znova zagrozil in še isti trenutek so zapustili dekle.

11 In dekle se je dvignilo in bilo tako vedro, sveže in zdravo, kot da ji nikoli ne bi nič manjkalo. Ko pa Me je zagledala ob svoji strani in so ji povedali, da sem ji Jaz pomagal, Me je predirno pogledala in rekla: »Ah, to je gotovo tisti čudoviti mož, za katerega moje srce že leto dni čedalje bolj živo bije! In prav ta, ki sem ga neskončno

ljubila in ga še ljubim, odkar sem ga le enkrat mimogrede videla, mi je zdaj pomagal! O prijatelj, bolje bi bilo, da bi me pustil umreti, kakor da te moram z največjo bolečino svojega srca spet videti, ne da bi upala, da me boš tudi ti kdaj ljubil! Kajti ti si čist mož, jaz pa zavržena vlačuga!«

12 Nato je padla k Mojim nogam, jih kleče objela ter močila s solzami ljubezni in kesanja.

13 Tedaj je pristopilo nekaj učencev, hoteli so jo odtrgati od Mojih nog in ji pripomnili, da se kaj takega tu ne spodobi.

14 Jaz pa sem jim rekel: »Kaj vam mar?! Mar nisem sam svoj gospodar in zdaj tudi njen? Ko Mi bo preveč, ji bom že povedal, kaj se tu spodobi in kaj ne! Povem vam: To dekle je veliko grešilo - toda tudi Me ljubi bolj kot vi vsi skupaj, zato ji bo tudi veliko odpuščeno. In še to vam povem: povsod, kjer se bo oznanjal Moj evangelij, se bosta omenjala tudi ta dogodek in to dekle.«

15 Zdaj so se učenci umaknili in bili zadovoljni.

16 Jaz pa sem nato rekel dekletu: »Vstani zdaj! Pomagal sem ti in vsi grehi so ti odpuščeni! Toda zdaj pojdi in ne greši več, da se ti ne bi zgodilo še kaj hujšega! Ko namreč hudi duh zapusti človeka, se potika po stepah in puščavah in išče, ali bo našel bivališče in ko ne najde nič, se spet vrne. Tu najde svoje staro bivališče čisto, pometeno in pospravljeno, in ga zato prevzame silna želja, da bi se spet vselil. Če pa vidi, da je sam preslab, si privzame še sedem drugih duhov, hujših od njega, in vsi ti se potem nasilno vselijo v očiščeno bivališče; potem je drugo stanje tega človeka veliko hujše, kot je bilo prvo. Zato dobro pazi, da se ti ne bo zgodilo enako! V stani, pojdi in nikar ne greši več!«

17 Tedaj je dekle vstalo in si od same ljubezni in hvaležnosti do Mene komaj znalo pomagati. Čez nekaj časa Me je prosila, ali bi smela vsaj to noč ostati v prenočišču, ker je že pozno.

18 In Jaz sem ji rekel: »Nisem govoril s tvojim telesom, temveč s tvojo dušo in z njenimi mnogoterimi svetnimi poželenji; s svojim telesom lahko ostaneš, kjer hočeš!«

19 Dekle je bilo s tem zadovoljno in spet je sedlo k mizi, toda oči ni niti za trenutek odvrnilo od Mene.

186. Rimljani in dekle častijo Gospoda

1 Zdaj pa Me je tudi Rimljan začel natančneje opazovati in Mi rekel: »Prijatelj, odpusti mi, da te po želji svojega srca tudi jaz nadlegujem s pomembnim vprašanjem! Da sem že prej poizvedoval o velikem možu te dežele ti gotovo ni ušlo. Zdaj si to dekle tako čudežno ozdravil, da česa podobnega še nikoli nisem doživel. Ozdravil si jo zgolj

z močjo svoje volje. Kaj, če nisi navsezadnje celo ti ta veliki mož, najresničnejši Bogočlovek, o katerem je prišla novica celo v Rim?! In če to vendarle nisi, boš gotovo vedel zanj. Če je tako, tedaj nas pelji k njemu, in vsi zakladi, kolikor jim imam s seboj, naj bodo tvoji!«

2 Nato sem rekel Jaz: »Ker si s tovariši prišel semkaj od tako daleč, celo iz Rima, ti povem, da si že na pravem kraju; prav Jaz sem namreč Tisti, ki si ga iskal. Kaj si torej želiš? Zakaj si Me iskal s tako velikimi žrtvami?«

3 Rimljan, ves vesel Mojih besed, je rekel: »O prijatelj, če si to Ti, tedaj sem našel svojo srečo in vsi moji tovariši z menoj; sam bi rad spoznal Tvoje nauke in videl Tvojo veliko moč in veličastje. Toda šele jutri Te bomo naprej nadlegovali; to noč pa preživimo kot stari, dobri prijatelji.

4 Predvsem pa sem ti hvaležen, da si ozdravil to resnično ljubko dekle. Vidva, naša gostiteljica, pa prinesita še več vina, saj zdaj smo našli svoj največji blagor in jutri naj bodo vsi reveži tega mesta siti na naše stroške! Fiat!«

5 Lazar in krčmar sta šla, prinesla še zadostno količino vina in ga natočila v kupe.

6 Nato je Rimljan prijel polno kupo in rekel: »Blagor nam in čast, ljubezen in hvala Tebi, veliki Mojster! Četudi Te kot noč neumni Judje ne prepoznajo, Te bodo že toliko bolje in globlje spoznali Rimljani!«

7 Tedaj je do dna izpil kupo in pohvalil vino. Nato so vsi drugi naredili enako. Le dekle ni pilo, ker se je balo, da bi se ji spet povrnilo prejšnje stanje.

8 Toda Rimljan ji je rekel: »Poslušaj, milo dekle! Mi, Rimljani, imamo star pregovor, ki pravi: 'v zdravnikovi navzočnosti ne škodi nič!' Mi pa imamo tu zdravnika vseh zdravnikov in tako že lahko izprazniš eno kupo v Njegovo čast!«

9 Tedaj je dekle reklo: »Če bi vedela, da Mu lahko izkažem pravo čast tako, da izpijem vino, bi z veseljem izpila vse mehove v vsej Palestini in potem Zanj umrla; toda vem, da s pitjem vina niti najmanj ne povečujem Njegove časti. Ker Ga v najvišji meri častijo vse sile nebes in narave te zemlje, je poleg takšne najvišje časti moja čast toliko kot nič in zato tudi ne pijem vina; toda iz ljubezni do Njega in tudi do vas, ljubi možje iz Rima, bom vendarle pila vino! In tako naj pomeni ta z vinom napolnjena kupa toliko kot: Moje srce edino Njemu in moje spoštovanje vsem vam!«

10 Po tem dobrem nagovoru je izpila kupo, vstala s sedeža, se napotila k Meni in rekla (Magdalena): »O veliki Mojster, naj se jaz, Tvoja najnevrednejša deklica, dotaknem roba Tvojega oblačila in ga poljubim, da bo olajšano moje srce!«

11 Nato je pokleknila, prijela rob Mojega oblačila, ga velikokrat poljubila in močila s solzami ter se sploh ni mogla ločiti od roba obleke.

12 Tedaj je nekaj učencev zagodrnjalo in so rekli: »Toda Gospod, spravi jo od Sebe, saj Ti bo umazala Tvoje dobro oblačilo!«

13 Jaz sem rekel: »Kaj vam to mar! Če je prav Meni, le zakaj ni vam?! Bila je grešnica, zdaj je prava spokornica in Mi je prav zato ljubša kakor veliko pravičnih, ki ne potrebujejo pokore.

14 Vidite, nekoč je bil človek, ki je imel sto ovac! In zgodilo se je, da se je na velikem pašniku ovca izgubila v grmovju. Ko pa je zvečer preštel svoje ovce, je seveda opazil, da se mu je ena izgubila. Ni dolgo pomišljal, pustil je devetindevetdeset ovac in pohitel iskat izgubljeno. In ko jo je po daljšem zavzetem iskanju našel, jo je od velikega veselja vzel na rame in odnesel domov. Ko je bila spet med devetindevetdesetimi, je imel več veselja nad srečno najdeno kakor nad devetindevetdesetimi, ki se nikoli niso izgubile.

15 In vidite, tako bo tudi v nebesih več veselja nad enim grešnikom, ki se resnično spokori, kot nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki niso nikoli potrebovali pokore!

16 Tako je bila tudi neka žena, ki je od svojega denarja izgubila groš. Bila je zelo žalostna zaradi izgubljenega groša, takoj je prižgala luč in iskala groš tako dolgo, dokler ga ni našla. Ko pa ga je našla, je povabila sosede k sebi in jih pogostila, da so tudi oni delili njeno veliko veselje.

17 Vidite, prav tako bo tudi v nebesih veselje nad vsakim grešnikom, ki bo po pravi pokori spet najden! Kajti Božji angeli venomer gledajo Njegovo obličje, opazujejo početje ljudi in so nadvse veseli vsakega človeka, ki se prostovoljno odvrne od greha in se z vsem svojim ravnanjem obrne k Bogu.

18 In tako se tudi Jaz resnično veselim te grešnice, ki se je zdaj za zmeraj oddaljila od svojih grehov; in tudi ona je vesela, da je našla svojo pravo in resnično srečo. Zato ji pustite njeno veselje!«

19 Nato nekoliko ljubosumni učenci niso nič več rekli, izpili so svoje kupe in si jih dali takoj spet napolniti.

[Jakob Lorber](#)

[Janezov veliki evangelij](#)

[Knjiga 6](#)